

Rahmet Pınarının Çeşmesiydi Gözleri

Sadece yılların değil günlerin, saatlerin hatta saniyelerin özlemiydi bu. Onun yokluğu kemiğe dayanan bıçak, kalbime saplanan sancı olmuştu. Onsuz füsul her dem hazan olmuştu. Yaratılan her zerre, bugünü bekleyen her kalp, gökten damla damla inen yağmur adedince bir hasret tılsımıydı o. Duaların kabulüydü o.

Dilden dökülen duaların tecellisini yaşıyorduk bugün. Hasta gönlümün tabibi gelmişti yuvamıza. O bize beşaret olarak gönderildi. Beni sa'd yurdunun nuru kadar nurluydu. Melekler kadar billurdu. Varlığı aşka susamış gönlüme zezem oldu. Yetimlerin sığınağı olan gönlüme bir güneş doğdu, oğlum oldu. Oğlum yüreğime düşen cemreydi, yüreğimi yeşertendi. Gelişiyile yeşillendi kainat, yaralarımaya yar oldu. Gökyüzü maviye boyandı, kalbimin karanlık yanı güneşin ışıltısıyla uyandı. Onun sevgisi çöle dönen yüreğimi damla damla aşk ile bereketlendirdi. İnsanlığa kefen kadar ahde vefa duyan hayatta varlığı en büyük hediye idi. Hele gözleri huzurun mübeşşiriydi. Hasret ateşinin kalbimi dağladığı, renklerin siyaha çaldığı, umutların hazan sarısına döndüğü yerde mavi mavi ışıl ışıl bakıyordu anneciğine. Adeta cennet yamaçlarının rengini taşıyordu gözleri. Uykuya daldığı her an baharını bekleyen tohum gibi hasreti sarıyordu her yanımı. Güzellikler hakikatinin zübdesiydi gözleri. Gönlüme sükunet veren en güzel elçiydi. Kerbelamda bir damla suydü gözleri. Fecre, gece ve gündüze, aydınlığa ve karanlığa, güneşe, buluta, kara taşaya, toprağa, sağnak sağnak rahmetle yağın yağmura and olsun deniz kadar eşsizdi, rahmet pınarının çeşmesiydi gözleri. Billurlaşın bakışı rayihalar taşır, can kırıklarını talan ederdi gülüşü. Gözleri ki yangın yeri ydi yüreklerin. Ah bakışına doyamadığım gözleri, masnavi gözleri... Zaman zahiri ydi. Hızla geçivermekteydi. Günler birbirini ışık hızıyla kovalamıştı sanki. Oğlum büyüyordu ve artık ellerinden tutulduğunda yürüyordu. Karanlık çağımı nurlandıran oğlum sanki güneşin ışıltısıyla dışarı çıkmak için var gücüyle beni ikna etmeye çalışıyordu. Henüz konuşamasa da gözleri her şeyi anlatıyordu. “Peki bakalım” diyerek kuşların cıvıltısıyla baharı yaşayan gönlümüze, güzel bir anı daha yaşatacağız sanarak yavrumu hazırladım, aldandım. Minicik adımlarına hayran kaldığım yavrum bir anda düşüvermişti ve onun gözlerinden akan artık yaş değildi, gözlerime karalar koyusu bir münzeviyi düşüren kandı. Bakmaya doyamadığım gözüne çivi mi saplanmıştı. Hayır hayır bu olamazdı, olmamalıydı! Bu acıya nasıl dayanılırdı? Göğsüme sanki bir hançer saplanmıştı. Gök parçalanmıştı. Doktor doktor, hastane hastane, şehir şehir gezdik. “Elimizden geleni yaptık, bekleyeceğiz” cümlesini harfi harfine ezberledik. Defalarca ameliyat edildi, diğer gözü de zamanla bu hayata yenildi. Yaşadığımız en büyük acıydı bu. Derdi dermaniyle veren, zorluğun kolaylığını da gösterecekti elbet. Günler, aylar, yıllar geçti. Göz pınarları kuruyan yavrumum, umutları neşesi hep mavi kaldı. Hiç kimseyi suçlamadı, kadere ah etmedi, hep şükür dedi. Büyüdü, Braille alfabesini öğrendi. Türkçeyle sınırlı kalmayıp iki dil öğrendi. Bir gün jaws programını keşfetti, bilgisayarını vazgeçilmez öğesi haline getirdi. Üniversite hayatına atıldı. Birçok eğitim aldı, gezdi, sevdi, dünyaca ünlü bir kurumda işe girdi. Kendini hayattan hiç soyutlamadı. En çok göremediği renkleri sevdi...

Engelleri engel görmedi ama yavrumun rüyalarını süsleyen gözlerine gözlerim bir daha hiç değemedi. Bir anne için bu ölüm demektir, kazaya ve kadere iman eden bir anne için ise sabra ilmek ilmek sabır dokumak denilebilirdi. Anne, zifiri karanlıkları silen, çaresizliğe çare sunabilirdi. Sunamadım. Bir damla su ile yavrumun içindeki yangınları söndüren olamadım. Sadece varlığıyla mutlu olmayı bildim. Oğul, tüm güzellikleri bir araya toplayan sen, billur

sen, ahsen sen, hayat sen. Baktığım her güzelliktesin sen. Sen olmasan füsul neye yarardı oğul. Seninle adeta gülşene çevrildi evren. Cihana ışık saçıldı. Çünkü aile olmak umutsuz kalplere şifa olmaktı. Huzurlu bir aile kabul olunası en güzel duaydı. En ahfâ marazları bile silen, bütün güzellikleri bir araya haşir eyleyen mutlu bir aileydi. Kuru çölleri cennete çeviren nurdu aile. Oğlum merhametiyle, neşesiyle sarıp sarmalamıştı yüreğimi. O varken kalbim kasvetle katılaşabilir mi, siyaha çalar mı renklerim. “Kalbimin, ömrümün bereketiyken gözlerine gözlerim değemiyorken nasıl filiz veririm” dedim. “Sabır cennet anahtarım” dedi. “Yazanın kelebek kanadı kadar titrek olur kalbi, hata yapmaya korkar. Canının yanmasından korkar ama en çok da can yakmaya korkar. Geçmişini unutmamak ve geçmişe kurban olmamak için yazmak gerekir, yaz anneciğim” dedin ya son nefesime dek yazacağım oğul. Dilim döndüğü kadar, kalemim kıyama kalktığı kadar, avazım çıktığı kadar yazacağım. Çünkü bir sevda türküsüydü yazmak. Çileyi nimet saymak için insanları engel uykusundan uyandırmak için yazmak gerekirdi. Mürekkep kokulu geceler aşkına, duyguları kaleme getirenler aşkına yazmalıydı. Yazmak her çağa umutla ulaşmaktı. Yürekerin en kör noktasına inşirah olmak, yürekte şah kalmaktı. Miraca yükseltmekti umutları. Engellerin engel olmadığını, asıl engelin kalplerde, cesaretsizlikte olduğunu göstermek için yazıyordum. Yaşananları yazmazsa kalemim, hicap etmez mi kalbim. Onu çağlara ışık tutacak ellerim yazmazsa, eksik kalmaz mı hayat? Kalbim büklüm büklüm olmaz mı? Çaresizliğe yazılarak çare sunulur. Yazmak kerbelada bir yudum sudur. Yazmazsa kaleme sevdalılar, dünya zindana dönüşmez mi? Diller lal olmaz mı? Olur elbet. Oğlum zamanla hayata daha da bağlandı, hayatımızın en önemli parçası oldu. Herkes tarafından sevildi, sayıldı ve onun deyişiyle kaderdaşlarına bir vefa borcu vardı. Onun için vefa, ahlakın en önemli prensibi, has olanların vasfıydı. Bu yüzden yaşadıklarını yazmalıydı. O her dem örnek olmalıydı. Engellerin engel olmadığını anlatmalıydı. Konuşarak değil, yaşayarak engelsizliği tanıtmalıydı. Başardı... Ey sevdasına yandığım oğul, gözlerim gözlerin olsaydı oğul...

SON...